

Arrest

nr. 243 088 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 november 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, functie van zijn echtgenote E.K., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 20 april 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2019 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft op 13.11.2019 een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van echtgenoot van mevr. E.K. (...) met de Belgische nationaliteit.

Betrokkene beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt,”

Als bewijs van het huwelijk werd een huwelijksakte van het Consulaat Generaal van Marokko (dd. 10.07.2019 Rotterdam) voorgelegd.

Op 02.12.2019 startte de Dienst Schijn- en gedwongen relaties van de stad Temse een onderzoek betreffende de vraag om het huwelijk in België te erkennen. Uit dit onderzoek is gebleken dat het buitenlands huwelijk van betrokkene en referentiepersoon enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Naar aanleiding van het negatieve advies van het parket Gent dd. 03.04.2020 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Temse weigerde dan ook om het buitenlands huwelijk over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

Gelet op het bovenstaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken eveneens het voornoemde huwelijk te erkennen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te- erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

Het louter feit dat betrokkenen heden op hetzelfde adres woonachtig zijn wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven, (anr. RW, nr. 189065, 28/06/2017).

Bovendien, bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40bis, §2, 1°. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Geput uit de schending van o.a. art. 8 EVRM, artikel 40bis, §2, eerste lid, 1°, juncto 40ter Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

dat de bestreden beslissing zich ten onrechte steunt op de niet erkenning naar Belgisch recht van het Marokkaanse huwelijk van verzoeker en zijn Belgische echtgenote alsook ten onrechte voorhoudt dat dit huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap én het huidig samenwonen van verzoeker en zijn Belgische echtgenote niet beschouwd wordt als een bewijs van gezinsleven;

dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote elkaar reeds kennen sinds het voorjaar van 2019 en kort daarna een duurzame relatie zijn begonnen;

dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote huwden op 07 augustus 2019 te TETOUAN (Marokko) én daarna duurzaam en onderbroken gingen samen op het adres van de Belgische echtgenote van verzoeker, zijnde te (...);

dat zij dd. 17.10.19 de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te TEMSE verzochten hun Marokkaanse huwelijksakte te erkennen naar Belgisch recht;

dat bij beslissing van 09.04.20 van de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te TEMSE (zie stuk 2), door verzoeker en zijn echtgenote ontvangen op 15.04.20, werd geweigerd hun Marokkaanse huwelijksakte naar Belgisch recht te erkennen;

dat verzoeker en zijn echtgenote nog een beroep conform art. 23 van het WIPR zullen aantekenen bij de Familierechtbank DENDERMONDE tegen deze weigeringsbeslissing;

dat aldus de weigeringsbeslissing dd. 09.04.20 van de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te TEMSE tot erkenning van het Marokkaanse huwelijk van verzoeker en zijn Belgische echtgenote op heden dan ook niet definitief is en door verzoeker en zijn echtgenote ten stelligste en formeel zal worden bestreden via de voormelde procedure bij de Familierechtbank DENDERMONDE;

dat sowieso de huidige relatie en samenwoonst van verzoeker en zijn Belgische echtgenote voldoende hecht is en een effectief beleefde partnerrelatie is, dewelke kan aanzien worden als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM;

dat in ieder geval de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 20.04.20 dan ook niet alleen o.a. artikel 8 EVRM én artikel 40bis, §2, eerste lid, 1°, juncto 40ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bijlage 20 kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin wordt opgeworpen dat de motivering geenszins kan worden aanvaard, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de tevens geschonden geachte artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 40bis, § 2, van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2°[...]”

Artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

De bestreden beslissing is gesteund op het determinerende motief dat het buitenlandse huwelijk van de verzoeker en de referentiepersoon niet werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Temse, na een negatief advies van het parket van Gent *d.d.* 3 april 2020. Bij gebreke aan erkenning van het huwelijk kan verzoeker zich niet beroepen op het verblijfsrecht uit artikel 40bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt ter zake dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot erkenning van de in het geding zijnde buitenlandse geboorteakte staat, overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid, van het WIPR, een beroep open bij de familierechtbank. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich.

Waar verzoeker aanvoert dat de beslissing om het huwelijk te weigeren niet definitief is aangezien verzoeker nog in beroep zal gaan tegen de beslissing, dient te worden opgemerkt dat de mogelijkheid die verzoeker heeft om in beroep te gaan tegen de weigering van erkenning van het huwelijk niet inhoudt dat verweerder ondertussen geen beslissing mag nemen over de aanvraag tot gezinshereniging. Overeenkomstig artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet moet het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk immers zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag worden erkend. Het indienen van een beroep bij de rechtbank van eerste aanleg schorst de procedure tot gezinshereniging niet. Bijkomend blijkt niet dat verzoeker van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan door het huwelijk van verzoeker niet te erkennen en derhalve zijn aanvraag te weigeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel in het licht van de artikelen 40*bis* of 40*ter* van de vreemdelingenwet blijkt niet.

2.4. Verzoeker voert in een tweede middelonderdeel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('*lawful and genuine marriage*', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat hij samenwoont met zijn partner, een voldoende hechte band met haar heeft en zij een effectieve partnerrelatie beleven die aanzien kan worden als beschermenswaardig overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing is gesteund op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waarin werd besloten dat verzoekers huwelijk een schijnhuwelijk is. Het is niet kennelijk onredelijk op grond hiervan te besluiten dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont met zijn summier betoog het tegendeel niet aan. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde ten onrechte niet zou zijn overgegaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT